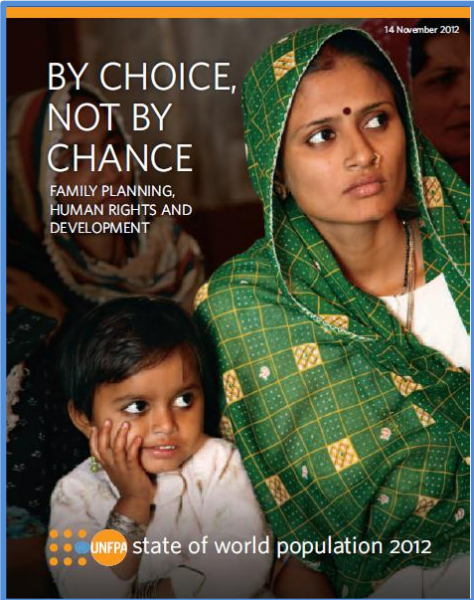

ບົດລາຍງານສະຖານະພາບປະຊາກອນໂລກປີ 2012

State of World Population 2012

ການວາງແຜນຄອບຄົວ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ການພັດທະນາ: ດ້ວຍໂອກາດ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມບັງເອີນ

ໃນຫລາຍໆປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ສໍາລັບຜູ້ຮຸ່ງມີໃນປະເທດ ກໍາລັງພັດທະນາ ຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບຈໍານວນ ແລະ ໄລຍະທ່າງຂອງການເອົາລູກ ແມ່ນຖືວ່າບໍ່ເປັນບັນຫາ . ແຕ່ວ່າ ສໍາລັບຄົນ ສ່ວນຫລາຍຢູ່ປະເທດກໍາລັງພັດທະນາ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ທີ່ສຸດ, ອໍານາດ ແລະ ວິທີການເພື່ອກໍານົດຂະໜາດຂອງຄອບຄົວຂອງ ຕົນແມ່ນຈໍາກັດ ຫລື ບໍ່ພຽງພໍ. ຄາດວ່າມີແມ່ຍິງ 222 ລ້ານຄົນທີ່ຂາດການ ເຂົ້າເຖິງການບໍລິການ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຢາ ແລະ ອຸປະກອນການ ແພດຕ່າງໆທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ຫນ້າເຊື່ອຖືໄດ້ ໃນການວາງແຜນ ຄອບຄົວ, ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຖືພາແບບບໍ່ຕັ້ງໃຈ. ຢູ່ໃນປະ ເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວເຊັ່ນກັນ, ໂດຍສະເພາະ ສໍາລັບໄວໜຸ່ມ, ກໍມີການ ຖືພາແບບບໍ່ຕັ້ງໃຈຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສູງ, ໂດຍສະເພາະ ສໍາລັບໄວໜຸ່ມ, ຜູ້ທຸກ ຍາກ ແລະ ຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ.

ຍັງມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງສໍາລັບການວາງແຜນຄອບຄົວ, ເຖິງແມ່ນມີຂໍ້ ຕົກລົງສາກົນ ແລະ ສົນທິສັນຍາສາກົນວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດກໍຕາມ ຊຶ່ງສົ່ງເສີມສິດທິຂອງບຸກຄົນໃນການຕັດສິນໃຈ ດ້ວຍຕົນເອງວ່າຈະເອົາລູກເມື່ອໃດ ແລະ ເອົາຈັກຄົນ.

ໃນປັດຈຸບັນ, ການວາງແຜນຄອບຄົວເກືອບຮັບຮູ້ກັນໃນທົ່ວໂລກວ່າເປັນສິດທິທີ່ຈໍາເປັນ, ສອດຄ່ອງ ແລະ ກົມກຽວ ກັບສິດທິມະນຸດໃນດ້ານອື່ນໆ. ເພາະມັນເປັນສິດ, ສະນັ້ນຄວນມີການວາງແຜນຄອບຄົວແບບສະຫມັກໃຈສໍາລັບທຸກ ຄົນ, ບໍ່ສະເພາະແຕ່ຄົນທີ່ຮຸ່ງມີ ຫລື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນໃຫ້ບູລິມະສິດ.

ການຂາດເຂີນການຄຸມກໍານົດເປັນເຫດຜົນດຽວວ່າດ້ວຍເຫດໃດຍັງມີຄົນຫລາຍລ້ານຄົນທີ່ຍັງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດ ສິດທິຂອງຕົນຕໍ່ກັບການວາງແຜນຄອບຄົວ. ການເຂົ້າເຖິງການວາງແຜນຄອບຄົວ ກໍອາດຈໍາກັດຈາກຫລາຍອຸປະສັກ ເຊັ່ນ ຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມກົດດັນທາງລົບຈາກສັງຄົມ, ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ ແລະ ການຈໍາແນກ. ຮັບປະກັນໃຫ້ແມ່ຍິງ, ຜູ້ຊາຍ ແລະ ຄົນໜຸ່ມທຸກຄົນ ສາມາດເຂົ້າເຖິງການວາງແຜນຄອບຄົວ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມ

ພະຍາຍາມຢ່າງຫລາກຫລາຍ ເປັນຕົ້ນ ໃນເວລາດຽວກັນ ກໍຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງລະບົບສາທາລະນະສຸກ, ນໍາສະເໜີ ຫລື ບັງຄັບປະຕິບັດກົດໝາຍທີ່ເປັນການປົກປ້ອງສິດທິຂອງບຸກຄົນ, ຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ສະກັດກັ້ນການ ປະຕິບັດແບບດັ້ງເດີມທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ, ລົບລ້າງການແຕ່ງງານຂອງເດັກນ້ອຍ, ລົບລ້າງການຈໍາແນກ, ກໍາຈັດ ອຸປະສັກດ້ານພາລາທິການ ແລະ ຮັບປະກັນການສະໜອງ ຢາ ແລະ ອຸປະກອນການແພດທີ່ມີຄຸນນະພາບ.

ຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງຢ່າງທົ່ວເຖິງຕໍ່ກັບການວາງແຜນຄອບຄົວແມ່ນບັນຫາການປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດ. ແຕ່ວ່າມັນກໍ ຍັງເປັນບັນຫາຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ການສຶກສາຕ່າງໆ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການລົງທຶນຕໍ່ກັບ ການວາງແຜນຄອບຄົວ ຊ່ວຍຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ປັບປຸງສຸຂະພາບ, ສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ, ເຮັດໃຫ້ໄວໜຸ່ມສໍາເລັດການສຶກສາຮ່າຮຽນຂອງຕົນ ແລະ ເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງກໍາລັງແຮງງານ.

ເມື່ອແມ່ຍິງທາກສາມາດນໍາໃຊ້ສິດທິຈະເລີນພັນຂອງຕົນເອງ, ລາວຈະໄດ້ປະໂຫຍດຫລາຍຂຶ້ນຈາກສິດທິອື່ນຂອງ ຕົນ ເປັນຕົ້ນ ສິດຕໍ່ການສຶກສາ. ຜົນໄດ້ຮັບກໍຄືເຮັດໃຫ້ມີລາຍຮັບສູງຂຶ້ນ, ສຸຂະພາບຂອງຕົນ ແລະ ຂອງລູກດີຂຶ້ນ, ມີ ສິດອໍານາດໃນການຕັດສິນໃຈຫລາຍຂຶ້ນ, ທັງພາຍໃນຄອບຄົວ ແລະ ພາຍໃນຊຸມຊົນຂອງຕົນ. ເມື່ອ ຍິງ ແລະ ຊາຍ ພ້ອມກັນວາງແຜນລ້ຽງລູກຂອງຕົນ, ເດັກນ້ອຍຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດ ທັນທີ ແລະ ໃນອະນາຄົດອັນຍາວໄກ.

ມີການການສຶກສາຄົ້ນຄ້ວາໜຶ່ງຢູ່ໃນຊຸມຊົນແຫ່ງໜຶ່ງຂອງປະເທດ ບັງກະລາເທດ ເຫັນວ່າແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ ການວາງແຜນຄອບຄົວ ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງແຮງງານ 1 ສ່ວນ 3 ສູງກວ່າຄ່າຈ້າງຂອງແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ການວາງແຜນ ຄອບຄົວ.

ການສຶກສາອີກອັນໜຶ່ງ ຢູ່ໃນປະເທດກໍາລັງພັດທະນາ ໄດ້ສະຫລຸບວ່າການກໍານົດໄລຍະຫ່າງຂອງການເກີດລູກລະ ຫລ່າງ ສາມ ຫາ ຫ້າປີສາມາດຫລຸດຜ່ອນການຕາຍຂອງເດັກເກີດໃໝ່ໄດ້ເຖິງ 46 ສ່ວນຮ້ອຍ. ແລະ ການສຶກສາຢູ່ ສະຫະລັດ ອາເມລິກາ ໄດ້ຍັງຍືນວ່າການເປັນແມ່ໃນໄວໜຸ່ມເຮັດໃຫ້ໂອກາດຂອງເດັກຍິງທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃບປະກາດ ຂັ້ນສູງຫລຸດລົງ ເຖິງ 10 ສ່ວນຮ້ອຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາຍຮັບປະຈໍາປີຂອງຜູ້ທີ່ມີອາຍຸລະຫວ່າງ 18-35 ປີ ຫລຸດລົງ 2,400 ໂດລາສະຫະລັດ.

ການວາງແຜນຄອບຄົວສາມາດຊ່ວຍຫລືກລຽງການຖືພາແບບບໍ່ຕັ້ງໃຈ ທີ່ອາດມີຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ກັບຄວາມ ສາມາດຂອງແມ່ຍິງທີ່ຈະນໍາໃຊ້ສິດທິອື່ນໆຂອງຕົນ. ເຊັ່ນ ໄວໜຸ່ມທີ່ຖືພາ ມັກຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ອອກໂຮງຮຽນ, ສະ ນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນການຈໍາກັດສິດຂອງລາວຕໍ່ກັບການສຶກສາ. ການຖືພາໂດຍບໍ່ຕັ້ງໃຈອາດເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ກັບສຸຂະພາບ ຂອງແມ່ຍິງ, ກິດກັ້ນໂອກາດຂອງລາວທີ່ຈະຫາລາຍຮັບລ້ຽງຊີບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວທັງໝົດ ຕົກຢູ່ໃນກັບດັກຂອງວົງຈອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນສັງຄົມ.

ໃນຈຳນວນການຖືພາແບບບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ 80 ລ້ານຄັ້ງທີ່ຄາດຄະເນໄວ້ສຳລັບປີ 2012, ຄາດຄະເນວ່າ 40 ລ້ານກໍລະນີ ຈະສິ້ນສຸດລົງກັບການເອົາລູກອອກ. ການແກ້ໄຂຄວາມຕ້ອງການທີ່ບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ສຳລັບ ການວາງ ແຜນຄອບຄົວໃນທົ່ວໂລກອາດເຮັດໃຫ້ມີການຖືພາແບບບໍ່ຕັ້ງໃຈເກີດຂຶ້ນປະມານ 54 ລ້ານກໍລະນີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີ ການເອົາລູກອອກໜ້ອຍລົງປະມານ 26 ລ້ານກໍລະນີ. ການຄົ້ນຄວ້າກໍຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໃນບ່ອນທີ່ມີການ ບໍລິການ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ເຄື່ອງສະໜອງສຳລັບການວາງແຜນຄອບຄົວຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ອັດຕາການເອົາລູກ ອອກແມ່ນຕໍ່າ.

ການຄົ້ນຄວ້າສ່ວນໃຫຍ່ໃນປັດຈຸບັນສຸມໃສ່ການເຂົ້າເຖິງການວາງແຜນຄອບຄົວໂດຍແມ່ຍິງ ແລະ ໄວໜຸ່ມເພດຍິງ. ແຕ່ຜູ້ຊາຍກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ມີຄວາມຕ້ອງການດ້ານການວາງແຜນຄອບຄົວທີ່ຍັງບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້. ຂໍ້ມູນທີ່ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ໃນຊຸມປີຜ່ານມາກໍໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມບໍ່ສາມາດໃນການຕອບສະ ໜອງຕໍ່ກຸ່ມຄົນອື່ນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບ ການບໍລິການ, ເຊັ່ນ ຜູ້ສູງອາຍຸ, ຄົນໂສດ, ຊົນເຜົ່າ, ຜູ້ອົບພະຍົກ, ຜູ້ເຄື່ອນຍ້າຍ, ຜູ້ຂາຍບໍລິການທາງເພດ, ຜູ້ຕິດເຊື້ອ HIV/AIDS, ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດຢູ່ໃນເຂດທີ່ມີຄວາມຂັດແຍ່ງ ຫລື ຢູ່ ໃນວິກິດການດ້ານມະນຸດສະທຳຕ່າງໆ.

ຜູ້ໃຫຍ່, ໄວໜຸ່ມ ແລະ ຊາວໜຸ່ມທຸກຄົນ ໃນທຸກພື້ນແຫ່ງ ໂດຍບໍ່ຈຳແນກ ເພດ, ຖານະທາງສັງຄົມ, ລາຍຮັບ, ຊົນເຜົ່າ, ສາດສະໜາ ຫລື ບ່ອນພັກເຊົາ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາເພື່ອໃຫ້ຕັດສິນໃຈຢ່າງເອກະລາດ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບວ່າຈະເອົາລູກຈັກຄົນ ແລະ ຈະເອົາລູກເມື່ອໃດ.

ການທີ່ຈະຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການທັງຫມົດຕໍ່ກັບການວາງແຜນຄອບຄົວແບບສະໝັກໃຈ ແລະ ມີ ຄຸນນະພາບ ສຳລັບ ແມ່ຍິງ 222 ລ້ານຄົນ ຊຶ່ງໃນປັດຈຸບັນຍັງບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງການບໍລິການດັ່ງກ່າວໄດ້, ຄາດຄະເນ ວ່າປີໜຶ່ງອາດຕ້ອງການຄ່າໃຊ້ຈ່າຍປະມານ 8.1 ຕື້ ໂດລາສະຫະລັດ.

ໃນເດືອນ ກໍລະກົດ, 2012, ອົງການ UNFPA, ກະຊວງ ພັດທະນາສາກົນຂອງປະເທດອັງກິດ (the United Kingdom Department for International Development), ມູນລະນິທິບິນ ແລະ ເມລິນດາ ເກດ (the Bill and Melinda Gates Foundation) ແລະ ອົງການ ອື່ນໆ ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມສຸດຍອດທີ່ສາມາດຂົນຂວາຍທຶນຮອດໄດ້ 2 ຕື້ ໂດລາສະຫະລັດ ໃນການຕອບສະໜອງດ້ານການເງິນ ຈາກປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ແລະ 2.6 ຕື້ ໂດລາສະຫະລັດ ຈາກປະເທດຜູ້ໃຫ້ທຶນ ເພື່ອສະໜອງການວາງແຜນຄອບຄົວແບບສະໝັກ ໃຈເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ ແລະ ໄວໜຸ່ມເພດຍິງ ຈຳນວນ 120 ລ້ານຄົນໃນປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ຮອດປີ 2020. ຍັງຄົງຕ້ອງການ ການສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນ ແລະ ຄຳໝັ້ນສັນຍາດ້ານການເງິນຢ່າງຫລວງຫລາຍເພື່ອລົບລ້າງຄວາມຕ້ອງການທີ່ບໍ່ສາມາດ ຕອບສະໜອງໄດ້ທັງຫມົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດປະຕິບັດສິດຂອງຕົນຕໍ່ກັບການວາງແຜນຄອບຄົວ.

ບົດລາຍງານສະຖານະພາບປະຊາກອນໂລກປີ 2012, ອີງຕາມການຄົ້ນຄວ້າຫລ້າສຸດ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງມາຍັງປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ປະເທດກຳລັງພັດທະນາ, ອີງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ອີງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ ເພື່ອ:

- ເພີ່ມການສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນ ແລະ ຄຳຫມັ້ນສັນຍາດ້ານການເມືອງຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີການວາງແຜນຄອບຄົວທີ່ອີງໃສ່ສິດທິໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການການບໍລິການດັ່ງກ່າວ, ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ ແລະ ການບໍລິການ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການສະຢາ ແລະ ອຸປະກອນການແພດທີ່ມີຄຸນນະພາບ.
- ສົ່ງເສີມການວາງແຜນຄອບຄົວວ່າເປັນສິດທິໜຶ່ງ, ການປະຕິບັດສິດດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ສາມາດບັນລຸການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິດອື່ນໆ.
- ເຊື່ອມສານການວາງແຜນຄອບຄົວແບບສະໜັບສະໜຶກໃຈ ເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເນື່ອງຈາກການວາງແຜນຄອບຄົວສະໜັບສະໜູນທັງສອງບັນຫາດັ່ງກ່າວ.
- ລົບລ້າງອຸປະສັກດ້ານການເງິນ, ພາລາທິການ, ສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ ຕໍ່ກັບການວາງແຜນຄອບຄົວແບບສະໜັບສະໜຶກໃຈ ເພື່ອວ່າທຸກໆຄົນທີ່ເລືອກຈະນຳໃຊ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້.
- ຫລຸດຜ່ອນຈຳນວນການຖືພາແບບບໍ່ຕັ້ງໃຈ ແລະ ການເອົາລູກອອກ ໂດຍການເພີ່ມໃຫ້ມີການບໍລິການ ແລະ ຢາ ແລະ ອຸປະກອນການແພດດ້ານການວາງແຜນຄອບຄົວ ທີ່ມີຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື ແລະ ມີຄຸນນະພາບ.
- ສ້າງໃຫ້ມີແຜນງານການວາງແຜນຄອບຄົວແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ຢ່າງເຕັມທີ່, ລວມມີ ໄວໜຸ່ມ, ຄົນໂສດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການ.
- ສັງລວມເອົາການຄຸມກຳເນີດສຸກເສີນ ເຂົ້າໃນວິທີການຕ່າງໆທີ່ມີ ໂດຍຜ່ານແຜນງານການວາງແຜນຄອບຄົວ.
- ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍ ແລະ ເດັກຊາຍມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການວາງແຜນຄອບຄົວ, ສຳລັບ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ ແລະ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນສິດທິຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງເພື່ອນຳໃຊ້ການຄຸມກຳເນີດ.

ສະຫະປະຊາຊາດກອງທຶນສຳຫລັບປະຊາກອນ ສປປ ລາວ

ເພື່ອໃຫ້ໂລກນີ້ເປັນບ່ອນທີ່

ການຖືພາ ທຸກຄັ້ງແມ່ນດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ...

ການເກີດລູກທຸກຄັ້ງມີຄວາມປອດໄພ...

ແລະ ໄວໜຸ່ມທຸກຄົນມີໂອກາດບັນລຸເປົ້າ ໝາຍຕາມຄວາມສາດຂອງຕົນ

ທຸກຄົນມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມ

<http://lao.unfpa.org>